

ZSEBLÁMPÁS KÖNYVKIHÍVÁS

Gévai Csilla: A fecsegő kastély, ill.: Bakos Barbara

OLVASD EL! »

Első fejezet

Tegyed fel a kezét az a...!

*Mely fejezetben Nyafka Janka olyat tesz,
mint eddig még soha*

A békéscsabai Ropogós Csirke Utcai Általános Iskola negyedik bé osztálytermének kilincse majdnem kiszállt a helyéről, mikor a világ egyik legizmosabb embere, Láng Anti bá az ő szokásos laza, tesitanáros lendületével feltépte az ajtót. E tüzes energia azonban nem állt meg a karjában, hanem rögtön át is szállt a torkára, majd onnan jól hallhatóan tört utat magának kifelé, valahogy így:

– Figyel rám a negyedik bé még egy picit, aztán mehet az udvarra focizni vagy sugdolózni! Tehát, tegyed fel a kezét az a gyerek, aki már lebeszélte otthon, és jön velem a nyári bringás vándortáboromba, a Munkácsy Menő oda-visszára!

A teremben csend lett. Tudjátok, olyan elgondolkodó, töprengő, „csak tudnám, mi a válasz” csend. Aztán pár pillanat múlva kezdett leesni néhány gyereknek, hogy miről is lehet szó, mert pillanatok alatt több kéz is a magasba lendült. Elsőnek Lánzos Zsombor jelentkezett, ami egy cseppet sem volt meglepő, hiszen őt az egész évfolyam lazán csak Bringaboynak hívta. Zsombi simán lehetett volna akár a hazai ifjúsági kerékpározás reklám arca is, olyan megszállottan űzte ezt a sportot! Ha nem a bringáján ült, akkor leginkább francia kerékpáros magazinokat bújt a pad alatt. Anti bá papírján rögtön meg is jelent

a neve. Másodikként Teván Brigi izmos kis karja lendült az ég felé. Hát persze! Mert kié, ha nem az övé?! Brigi a sporteredményei miatt már rengetegszer részesült szóbeli és írásbeli dicséretben. Ő volt az a lány, aki többször is átúszta a Balatont az apukájával, és tudta, ha felnő, vízi mentős vagy könnyű bűvár akar lenni, de minimum hivatásos sellő. Harmadikként Bikás Csaba jelezte a részvételi szándékát. Ő nem lóbálta olyan látványosan a karját, mint az előbbi jelentkezők, de azért arra, hogy Anti bá észrevegye és felírja a nevét, ez az aránylag aprócska mozdulat is pont elég volt. Csabi nem volt különösebben sportos gyerek, sőt, inkább – ha tehetne – legszívesebben egy helyben ült, és elmélyülten szerelt valamit. Nem sokat beszélt, viszont annál többet gondolkodott, de mivel minden áldott nap biciklivel hozta a gondolatait a suliba, így hát senki sem csodálkozott, hogy ő is jelentkezik Anti bá táborába. S ezzel aztán vége is lett a jelentkező kedvnek, irány az udvar és a foc...

Nem! Na ez... na ez nem lehet igaz! Pedig hát nagyon úgy néz ki, hogy mégis! Határozottan az ég felé nyúlik az az ápolts kis kéz is! A jelentkező kacsó pedig nem másnak, mint Wander Jankának a tulajdonát képezi, akiről tudvalevő, hogy ő aztán soha semmi olyan dologban nem venne részt, ami felvinné egy picit is a pulzusát, vagy esetleg veszélyeztetné körme formájának tökéletességét. Ezért aztán – épp e túlzó kényesség miatt – sokan csak Nyafka Jankának csúfolták a háta mögött. Őszintén? Sajnos gyakran még az orra előtt is. Janka soha az életében nem ért még hozzá önszántából semmihez, ami árthatott volna bőre és ruhaszettje makulátlanságának. Sem seprűnyélhez, sem koszos lapáthoz, zsíros kenyérhez, poloskához, hangyához, focilabdához, biciklipumpához, vagy urambocsá': olajos biciklilánchoz! Akkor itt ugye jogosan vetődik fel a kérdés: mit is keresne pont ő egy három napig tartó, sátorban alvós, biciklin ülős, esténként szalonnasütős vándortá-

borban? Szóval ez valami hülye vicc? Vagy csel? Esetleg Janka szerzett magának egy szolgát a neten, akit ki szeretne próbálni éles helyzetben is, hogy majd helyette nyomja a biciklije pedálját, cipelje a hátizsákját és állítsa fel a sátrát?

Ilyen és ehhez nagyban hasonlatos gondolatok jártak a negyedik bé fejében, mikor Anti bá csak ennyit mondott a levegőben lengedező negyedik kis kacsó láttán:

– ...És akkor Janka negyediknek felírva! Csodálom, hogy a többiek nem akarnak körte alakú, menő vádlit. Hogy lesz belőletek így vasember? De hát jó, ti tudjátok! Akkor oké-zsoké, tényleg senki többet harmadszor?!

S mivel az osztályból senki többet nem akart harmadszor se semmit, ez az izmos, Anti bá nevű forgószelel ki is viharzott a teremből.

Az osztály csak lassan kezdett magához térni döbbenetéből. Volt, aki felhorkant, volt, aki a padjába kapaszkodva próbálta visszaszerezni a lelki és testi egyensúlyát. Mert az nem lehet igaz, hogy Nyafka Janka biciklis vándortáborba menjen! Olyan nincs, hogy ő is letekerje a Munkácsy oda-visszát! Ezt jól meggondolta Anti bá? Hiszen Janka nem fogja bírni már az első ötven métert sem! De még az első tízet sem! Sajnos ezt mindenki megjósolhatja előre! Hisz elsőben Janka szó szerint elájult, amikor meglátta, hogy itt az iskolában közös vécé van. (Nem, ő aztán nem járt oviba!) Másodikban képes volt gumikesztyűben ülni a rajzórán, nehogy filctollas vagy festékes legyen az ujjja. Harmadikban pedig hisztériás rohamot kapott, mert át kellett volna cserélnie a selyem alsószoknyás, frissen vasalt szoknyáját anorákra, ugyanis szánkózni ment az osztály, ami aztán épp az ő hisztije miatt – amúgy teljesen igazságtalanul – elmaradt! De azt is tudta jól mindenki a teremben, hogy ha viszont Janka akar valamit, azt aztán nagyon akarja! Ilyenkor képes kényes hercegnőket megszégyenítő stílusban toppantgatni, éle-

sen sikongatva hozzá. Higgyétek el, az kibírhatatlan! S ha ezzel sem ért volna célt: égnek emeli aprócska orrát, felháborodott fejet vág, és módszeresen minden körülötte lélegző személyt rendre utasít.

De ha mindezek után mégis azt hiszitek, hogy csak a negyedik bé volt teljesen összezavarodva a történektől, akkor bizony óriásit tévedtek! Ugyanis pont Janka volt a leginkább meglepődve saját tettétől. Alig tudta elhinni, hogy tényleg megtette. Mi a jó eget fog csinálni az út porától porzó, verejtéktől tocsogó, bukós fejű egyedek bringás táborában?! Hisz még biciklije sincsen! Se bukója, se semmije! Igaziból arra sem emlékszik, hogy mikor ült utoljára kerékpáron, s hogy akkor megtanult-e rajta tekerni vagy sem! Ekkor Janka padtársnője – s egyben egyetlen igazi barátja –, Hársfai Rozália rögtön kapcsolt, és a fogai között sziszegve szembesítette barátnőjét a tényekkel:

– Janka! Neked elment az eszed! Ha Zsombi meglát biciklizni, tuti még jobban kiábrándul belőled!

– Zsombi? – kérdezett vissza Janka tettetett nemtörődömséggel. – Mi közöm nekem ahhoz a majomparádéhoz?!

Janka meg volt róla győződve, hogy ez a majomparádé kifejezés eléggé érzékletes lesz ahhoz, hogy Rozália, becenevén Rózsa állítása, miszerint ő csak azért szeretne biciklitáborba menni, mert szerelmes Zsomborba, teljesen nevetséges feltételezésnek tűnjön. Azt persze nem látta magán, hogy miközben kimondta a Zsombi nevet, annyira vörös lett az arca, hogy Rózsa számára teljesen nyilvánvalóvá vált: Janka csakis őmiatta csinálja ezt az egész képtelenséget.

Van egy hang, mely minden iskolás füle számára éteri zenének hat. Nincs ez másképp a Ropogós csirke utcai iskolások fülei esetében sem. Ó, igen! Ez a csengőszó! Miután kicsöngettek a bések utolsó órájáról is, mindenki széleseben tódult kifelé a teremből. Mindenki, csak Janka nem. Ő lassan lépegetett az ajtóhoz, majd levánszorgott az iskola lép-

csőjén. Feje felett extra nagy gondokkal teli felhők tornyosultak, amitől sajna még kiállhatatlanabbnak és nyafkábbnak látszott. Percről percre nőtt benne a gyanú, hogy talán mégis végzetes hibát követett el, mikor jelentkezett erre a körtevádlí-építő táborra vagy mire. Hogy lehetett ennyire meggondolatlan! Ha viszont mégis lemondja az egészet, akkor az egész osztály rajta fog röhögni! De hát mit tegyen, ha egyszerűen nem tudja elviselni azt a gondolatot, hogy egész nyáron ne lássa szíve választottját, Lánzos Zsombort? Ilyen hosszú időt egyszerűen lehetlenség kibírni nélküle! Hülye nyári szünet! De nyugalom! Akár még minden jól is alakulhat, hisz ezzel a táborral kap még három nap haladékat, három csodás napot, mikor végre szabadon együtt lehet álmai lovagjával. Jó, az, mondjuk, egy kicsit aggasztó gondolat, hogy a szerelme bizonyára a biciklisor elején, ő pedig a végén fog tekerni, de ebben a pár napban azért csak akad majd olyan közös pihenő is, amikor végre szemtől szemben állhatnak egymással a Wenckheim kerékpárút csodálatos gumiszőnyegén. S akkor Zsombor majd odaáll elé, és azt mondja, hogy... Hogy mit is fog mondani? Ja, igen, hát azt, hogy „Janka, szuper menő a bringád, meg a bukód is, és teljesen úgy nézel ki benne, mint egy versenykerékpáros hercegnő, kajakra mondom, tisztára úgy!”

Jankának ezen az elképzelt vallomáson járt az esze akkor is, amikor végigsietett a Ropogós csirke utcán, jobbra fordult a Szárazkolbász útnál, majd átvágott két parkon, és meg sem állt a kedvenc játszóteréig. Ennek a parknak az itt élő láthatatlan tündér és törpe nemzetség az „Óriások konyhája” nevet adományozta. Hiába volt Janka már negyedik, mégis gyakran kötött ki itt suli után. Lehet, hogy kicsit furán hangzik, de Janka kedvenc búvóhelye egy óriás, kolbásztöltő alakú mászóka tövében volt. Miért is ne?! Itt, a mászóka mellett üldögélve aztán végre kieshették magukat a feje feletti fekete felhők, azok a fájó sötét gondolatok, melyek mindig annyira megfacsarták a szívét. Janka sokszor nem találta a helyét a többiek között. Miért ennyire más, mint a többiek?

Miért nem lehet „normális” gyerek, mint az osztály többi tagja? Igen, ő tényleg nagyon szereti a szép ruhákat, a rendet és a pompát, és meglehetősen gyűlöli a megpróbáltatásokat, de ettől még nem marslakó! Tudta jól, hogy most mindenki rajta röhög a háta mögött, mert azt sem nézik ki belőle, hogy fenn tud maradni egy egyszerű biciklin. Hosszas töprengés után aztán arra jutott, hogy biztos akad majd egy oktatóvideó a neten, amiből két perc alatt megtanul biciklizni. Mert ha ő egyszer valamit elhatároz, annak meg kell valósulnia! Igen! Fényes diadallal fogja teljesíteni ezt a biciklitúrát, mert különben sikítani fog, és akkor aztán a kárörvendő osztálytársaival lesz tele a helyi fülészet! Halljátok? Ha esetleg még valaki igen, akkor ne reménykedjen, már nem sokáig!

Miközben Janka egy kolbásztöltővel osztotta meg legféltettebb titkait, addig Bikás Csabi épp egy öreg órasműhely ajtaja mellé állította acélkék színű biciklijét. A ti városotokban is maradtak még olyan kis üzletek, ahová ha benyit az ember, rögtön olyan érzés fogja el, mintha visszarepült volna az időben? Nos, hát Csabi kedvenc órasműhelye pont egy ilyen hely volt! A fiú rajongott ezért az apró üzletért, na meg a pultjában álló Jeromos bácsiért. Csabi még ovis korában ismerkedett össze az öreg órással, aki tényleg, de tényleg úgy nézett ki, mint Munkácsy Mihály, a rég itt élt híres festőművész. Most azt kérded, hogy ez mind rendben, de hogyan lehettek a nagy korkülönbség ellenére mégis barátok? Oké, oké, már mondom is! Csabinak kiskorában nehezen ment a beszéd. Az óvodában a logopédus néni például meg volt róla győződve, hogy ez a gyerek soha nem fog megszólalni. Aztán egyik nap az oviból menet a kis Csabi megállt ennek az üzletnek a kirakata előtt, és elbűvölve nézett egy kinyitható fedelű zsebórát. Ekkor – csodák csodája – váratlanul ékes magyarsággal odaszólt az anyukájának: „Ide mindenképpen be kell menni, kérlek szépen!” Na, képzelhetitek, ekkor meg Csabi anyukája nem tudott megszólalni a döbbenettől: az ő

kis Csabikája mégis tud beszélni? Természetesen egy perc sem telt belé, Csabiék már bent is voltak a ketyegő, kakukkoló, kattogó órák birodalmában. Attól a naptól kezdve a kisfiúnak sokszor be kellett mennie oda, hogy tanuljon Jeromos bácsitól ezt-azt a kattogásról meg a bütykölésről, és magáról az időről. Az órasmester pedig minden alkalommal tanított neki valami apró kis fortélyt. Így lettek évek alatt barátok: percről percre, évről évre. De míg Jeromos bácsi a mai napig órákat javított, addig Csabi mostanában laptopokat, tableteket és mobilokat is szerelt. Aztán ezekből a számítástechnikai kutyulékokból végül lapmobil, ritkább esetben tabtop lett, attól függően, hogy mit lehetett aznap működőre varázsolni. De a legbizarrabb kütyü megalkotása mégiscsak az a zsebóra alakú mobilféleség volt, ami épp a tábor előtti héten készült el, és amire még Jeromos bácsi is csak annyit mondott: azt a rézfánfüttyülőjét! Az, hogy ez a kütyü igazából mire is szolgált, igazából senki sem sejtette. Bár az az egy bizonyos volt, hogy ilyen csodálatos valamit sem előtte, sem utána nem fabrikált még senki ebben a békés megyében, ebben a békés városban, vagy pontosabb lenne, ha egyenesen azt állítanám, hogy ebben a békés galaxisban?

S hogy mit csinált mindeközben Anti bá? Hát bicepszre gyúrt, aztán hátizomra, végül pedig vádlira. Megcsinálta a vádlikiskört, a combfeszítő nagykört, majd ivott egy nagy adag banánturmixot, és roppant elégedett volt a teljesítményével, meg úgy magával az étellel is. Pedig én mondom, ha csak egy icipicit is sejtette volna, hogy hamarosan micsoda élményekben lesz része, biztosan nem gurult volna le olyan békésen az a fincsi turmixital a nyelőcsövén!

GONDOLD ÁT ÉS VÁLASZOLD MEG!

Ismersz olyan embert, akiben olyan „tüzes energia” áramlik, mint Láng Anti bában, amikor belép az osztályba, ki az?

Te mit reagálnál Anti bá felhívására?

Az osztályodban ki lenne az, aki elsőként jelentkezik?

Mi volt az első benyomásod, miért jelentkezik Janka a biciklitúrára?

Nyafka Janka nagyon piperkőc és kényes. Neked mi a legtipikusabb jó és rossz tulajdonságod szerinted?

Te elmennél a biciklitúrára Janka helyében? Miért?

